Emotie

Afgelopen week was een van die weken die je eigenlijk niet wil meemaken. Dat begon al op de eerste dag van de week. Dat was meteen ook onze eerste schooldag en die begon met zeven leerlingen. Dat was genoeg voor mij om meteen in oorlogsstemming te zijn. Ik zal er nooit aan kunnen wennen, maar hier gaan de ouders pas reageren als ze andere kinderen naar school zien gaan. Zo van, ik geloof dat de school weer open is. Na drie dagen zaten we op 75 leerlingen en ben ik ook weer gerust gesteld dat de school weer vol gaat lopen. Tussendoor hadden we met de leerkrachten al de afspraak gemaakt om de actuele gebeurtenissen in het land te gebruiken om de kinderen en de ouders het belang van onderwijs duidelijk te maken. De afspraak was nog maar net gemaakt toen een krankzinnige een bom tot ontploffing bracht in een school voor politie kadetten. Het trieste daarbij was ook de dood van een jongen van 19 jaar die op onze school heeft gezeten en zowat buurjongen van ons was. Het leek wel of die bom in ons dorp was afgegaan. Het hele dorp was en is nog steeds compleet van slag. Nu moesten onze leerkrachten helaas al heel snel aan de slag met de leerlingen. De rest van de week zijn ze bezig geweest met de kinderen over de oorzaken en gevolgen van deze daad. Hier is het gewoonte dat na zo een gebeurtenis de familie 9 dagen de deur van hun huis open stelt om de bevolking een blijk van medeleven te kunnen laten geven. Elke klas is naar hun huis gegaan en de kinderen hebben met eigen ogen kunnen zien hoeveel leed zoiets met zich meebrengt voor de getroffene familie. Dat heeft heel veel indruk op hen gemaakt. Ik schat dat zowat het hele dorp een blijk van medeleven heeft afgegeven bij de familie. Er was ook een stille tocht georganiseerd tegen dit zinloze geweld. Honderden mensen hebben daar aan deel genomen. Het was indrukwekkend en zeer emotioneel. Ik ben getroffen door het medeleven van de bevolking en de pijn die zoiets bij hen veroorzaakt. Laten we hopen dat al deze reacties een bijdrage gaan leveren tot minder geweld. Daarvan hebben deze mensen de afgelopen decennia al veel te veel van mee moeten maken.